

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.525 van 5 november 2001
in de zaak A. 86.388/VII-19.299**

In zake : XXX,
 4020 LIEGE,

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Indische nationaliteit, op 27 augustus 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 mei 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 juli 1999;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord en de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. JANSSENS, die, loco advocaat D. RAMBOER, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 12 december 1998 en verklaarde zich op 14 december 1998 vluchteling.

1.2. Op 6 mei 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 juni 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 7 juni 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Punjabi machtig is.

Betrokkene, die verklaart de Indische nationaliteit te bezitten, beweert een sikh te zijn afkomstig uit Ghumiala in district Hoshiarpur in de deelstaat Punjab. Betrokkene verklaarde tijdens het interview in dringend beroep dat hij samen met zijn partner een foto-shop openhield. Op 31 mei 1998 kwamen drie onbekenden binnen. Ze vroegen of ze er konden overnachten. Eerst weigerde betrokkene, maar toen ze hem bedreigden, stemde hij toch toe. Betrokkene nam hen mee naar zijn huis, waar hij de onbekenden de voorraadschuur aanwees. De volgende dag gingen ze weg. Na één week kwamen die onbekenden echter terug en bleven toen twee dagen. Ze kwamen na tien dagen nog een derde keer en bleven toen in totaal tien dagen. Op 18 juli 1998 kwam de politie betrokkene arresteren in zijn 'foto-shop'. De politie wilde weten wat er aan de hand was. Na tien dagen kwam betrokkene vrij onder invloed van politici en door het betalen van smeergeld. Toen betrokkene vrijkwam overlegde hij met zijn vriend G. S. Na enige dagen vertrokken ze allebei naar Delhi, waar ze verbleven bij een andere vriend R. K. Toen betrokkene in Delhi verbleef, vernam betrokkene via zijn vrouw dat zijn zoon die onbekenden opgemerkt had in het dorp. Ondertussen was de politie ook bij zijn vrouw langsgeweest om naar hem te vragen. Toen betrokkenes vrouw naar Delhi kwam, vertelde ze hem alles. Ondertussen was betrokkene ook verhuisd naar een hotel in Delhi. Toen regelde betrokkene een agent, die hem een visum voor Roemenië en Joegoslavië verschaft. Aldus verliet betrokkene op 6 september 1998 zijn land, om via Boekarest en Belgrado, uiteindelijk op 12 december 1998 in België aan te komen.

Vooreerst kunnen in betrokkene verklaringen een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld worden, die dan ook afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan. Betrokkene spreekt zich bijvoorbeeld tegen met betrekking tot de omstandigheden die aanleiding tot zijn vlucht hebben gegeven. Zo verklaarde betrokkene tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de onbekenden een eerste keer kwamen en één nacht bleven, na één week nog eens kwamen en toen drie dagen bleven en nog een derde keer kwamen na twee weken en toen vijf dagen bleven. Tijdens het verhoor in dringend beroep stelde betrokkene echter dat de onbekenden een eerste keer kwamen op 31 mei 1998, toen één nacht bleven, na één week terugkwamen en toen twee dagen bleven en tenslotte de derde keer terugkwamen na tien dagen en toen ook tien dagen bleven. Deze vaststellingen worden nog versterkt door het feit dat betrokkene tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hoegenaamd met geen woord repte over zijn vrijlating mits betaling van smeergeld.

Betrokkene maakt evenmin niet duidelijk daadwerkelijk vervolgd te worden door de Indische autoriteiten. Dit kan onder andere afgeleid worden uit het feit dat er tegen betrokkene nooit een effectieve juridische vervolging is ingesteld, alhoewel de Indische autoriteiten daar zeker de gelegenheid toe hadden.

Bovendien bewam betrokkene naar eigen zeggen in augustus 1998 zonder enig probleem een eigen paspoort in Delhi en verliet zijn land ook met dit paspoort. Dit impliceert dan ook dat de Indische autoriteiten geen enkel probleem zagen in het doen en laten van betrokkene.

Daarnaast maakt betrokkene niet aannemelijk waarom hij niet verder probleemloos in Delhi of elders zou kunnen verderleven, aangezien hij reeds sinds begin augustus in Delhi verbleef (om pas één maand later te vertrekken). Betrokkene heeft bovendien voorheen geen enkel probleem met zijn autoriteiten gekend en maakt dan ook niet aannemelijk waarom hij geen beroep kan doen op zijn autoriteiten om aan zijn situatie een einde te maken. Betrokkene beweert ook de onbekenden te vrezen, maar maakt niet duidelijk hoe en waarom die onbekenden hem zouden weten te vinden, zeker na de vaststelling dat betrokkene een beroep zou kunnen op zijn eigen autoriteiten om aan zijn situatie te ontsnappen.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet in het bezit was van enig reis- en/of identiteitsdocument zodanig dat noch zijn identiteit, noch zijn reisweg kunnen nagegaan worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 mei 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij, hierover geïnterpelleerd ter zitting, verklaart afstand te doen van deze exceptie;

3. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift een enig middel inroept waarin zij stelt dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt; dat, hoewel de schending wordt aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van

de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de verzoekende partij het klaarblijkelijk heeft over de materiële motivering van de bestreden beslissing;

Overwegende dat de verzoekende partij beweert dat een vertalingsprobleem op de Dienst Vreemdelingenzaken aan de basis ligt van de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen met betrekking tot het bezoek van onbekenden, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal; dat zij beweert slechts een versie van de feiten te hebben gegeven, namelijk die op het Commissariaat-generaal;

Overwegende dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende verklaarde:

- op 31 mei 1998 kwamen drie mannen binnen in zijn (foto)studio,
- ze bleven een nacht bij verzoeker en gingen de volgende dag weg,
- na ongeveer een week kwamen ze terug en bleven ze drie dagen,
- ze kwamen nog een derde keer terug, na twee weken, en bleven vijf dagen,
- na die derde keer kwamen ze niet meer terug;

Overwegende dat de verzoekende partij het verslag van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken ondertekende, evenals de vermelding dat dit verslag overeenstemde met de inlichtingen die zij gegeven had; dat zij niet de minste opmerking formuleerde in verband met vertaalproblemen; dat dergelijke kritiek evenmin werd geformuleerd in het verzoekschrift dat het dringend beroep inleidde;

Overwegende dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal de verzoekende partij met betrekking tot deze gebeurtenissen het volgende verklaarde:

- op 31 mei 1998 kwamen drie mannen in zijn fotostudio,
- ze bleven een nacht bij verzoeker en vertrokken de volgende dag,
- na een week kwamen ze terug en bleven ze twee dagen,
- na 10 dagen kwamen ze terug en toen bleven ze tien dagen;

Overwegende dat de commissaris-generaal op grond van deze verklaringen in alle redelijkheid tot de betrokken vaststellingen kon komen; dat de verzoekende partij er alleszins niet in slaagt aan te tonen dat haar verklaringen verkeerd werden weergegeven;

Overwegende dat de verzoekende partij in het middel vervolgens verwijst naar de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij niet kan aantonen dat zij werkelijk werd vervolgd door de Indische autoriteiten;

Overwegende dat de verzoekende partij er op wijst dat zij tien dagen zonder reden werd vastgehouden door de politie (18 juli 1998 tot 28 juli 1998); dat dit voldoende aantoont dat zij vervolgd werd door de Indische politie; dat de verzoekende partij dan ook niet inziet hoe de bestreden beslissing kan overwegen dat zij geen problemen kende met de Indische autoriteiten; dat ook de overweging dat de verzoekende partij zonder problemen in New Delhi kon leven, volgens de verzoekende partij niet opgaat; dat de verzoekende partij inderdaad een maand geen problemen heeft gekend in Delhi want dat het logisch is dat de politie in Punjab gedurende die korte tijd haar niet kon vinden;

Overwegende dat echter door de verzoekende partij niet wordt aangetoond dat zij effectief werd vervolgd door de autoriteiten in haar land van herkomst; dat er tegen haar nooit een effectieve juridische vervolging werd ingesteld; dat de commissaris-generaal vaststelt dat de verzoekende partij zonder enig probleem een eigen paspoort bewam, waarmee zij het land kon verlaten; dat deze gegevens in het verzoekschrift niet worden weerlegd; dat de verzoekende partij zelf zegt dat zij ‘voor ondervraging’ door de politie werd vastgehouden; dat dit nog niet aantoont dat er een werkelijke vervolging zou zijn;

Overwegende dat volgens de verzoekende partij de overweging dat zij niet in het bezit is van een reis- of identiteitsdocument niet voldoende is om te besluiten dat zij geen vrees, in de zin van de Conventie van Genève, aantoont;

Overwegende dat deze vaststelling niet de enige reden is geweest om te besluiten tot de afwezigheid van vrees in de zin van de Conventie van Genève in hoofde van de verzoekende partij; dat alle motieven samen moeten worden gelezen; dat het besluit dat de commissaris-generaal daaruit trekt niet kennelijk onredelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij ten slotte verwijst naar de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij in augustus 1998, naar eigen zeggen, zonder problemen een paspoort kon krijgen in Delhi en hiermee het land kon verlaten; dat de verzoekende partij heeft verklaard dat haar familie iemand heeft omgekocht om voor haar een paspoort en visum in orde te brengen;

Overwegende dat de verzoekende partij niet weerlegt dat zij in augustus 1998 zonder problemen aan een paspoort geraakte in Delhi waarmee zij ook het land verliet; dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de betrokken vaststellingen van de commissaris-generaal buiten alle redelijkheid werden genomen en de wettigheid van de bestreden beslissing in het gedrang brengen;

Overwegende dat uit de weergegeven motieven voldoende blijkt dat de commissaris-generaal, steunend op de verklaringen van de verzoekende partij, afdoende juridische en feitelijke overwegingen heeft gegeven om de bestreden beslissingen te verantwoorden; dat een schending van de motiveringsplicht derhalve niet kan aangenomen worden; dat het enige middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf november tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.